

lem, som var af en anden Mening end han, maa jeg hertil tillade mig at bemærke, at det ærede Helsingørske Medlem ikke blot har indfranket sig til at være af en anden Mening end den høitærede Ordfører; thi, havde han dette, saa vilde den ærede Ordfører vist ikke have udtalt sig paa den Maade, som han nu nødvungen gjorde. Men det helsingørske Medlem søgte at gjøre gjældende, at de Mænd, som Udvalget havde raadført sig med, muligen havde seet Sagen fra et eenfaldigt Standpunkt, og at man derfor ikke kunde tillægge deres Bemærkninger og Udvalgets derpaa grundede Raisonnements nogen synderlig Vægt.

Formanden: Jeg maa gjøre opmærksom paa, at der dog maa være en Ende paa denne Discussion, som virkelig er en Afvigelse fra Sagen selv, og ved de Uttringer, der ere blevne verlede mellem den ærede første Landsthingsmand for 2den Kreds (Drif), og den ærede Ordfører, mener jeg, at dette personlige Spørgsmaal vel maa have faaet sin Afgjærelse. Naar den første Landsthingsmand for 2den Kreds har givet en Fortolkning af sine Uttringer i den Henseende, maa det være den, man nærmest har at holde sig til, og jeg maa derfor bede, at man for Gfærtiden vil holde sig til Sagen selv, og at saaledes denne personlige Discussion maa have Ende.

Flensborg: Jeg veed ikke, om det maa være mig tilladt at fortsætte.

Formanden: Derfor den ærede Landsthingsmand har noget Personligt at fremføre for sit eget Bedkommende, saa har han Ordet.

Flensborg: Da jeg har havt Deel i Betænkningens Affattelse, saa troer jeg ogsaa, at det angaaer min Person.

Formanden: Jeg maa dog bemærke, at jeg veed ikke, om det er Tilfældet, at man har fremført nogen speciel Uttring imod det Medlem, der har affattet Betænkningen; i saa Henseende er der jo desuden fra den ærede Ordførers Side taget til Gjenmæle for hele Udvalget, og det, antager jeg, maa være tilstrækkeligt.

Flensborg: Der er blot een Ting, som det forekommer mig, at den ærede Ordfører forbigik, eller ikke udhøvede med den Styrke, som jeg vilde have ønsket.

Formanden: Det ærede Medlem vilde, meente jeg, selv kunne indsee, at det ikke er ønskeligt at fortsætte Discussionen om dette personlige Spørgsmaal, og jeg antog derfor, at, naar der derhos fra Formandens Side blev ytret, at man ikke burde fortsætte den, vilde det ærede Medlem ogsaa meget villig have traadt tilbage fra en videre Udtalelse.

Flensborg: Ja, da jeg ikke kan vide, om det, jeg havde at sige, er imod den ærede Formands Villie, skal jeg med Glæde træde tilbage.

Formanden: Jeg maa dog bemærke, at det ærede Medlem vel maa vide, om det er hans Hensigt at fortsætte denne personlige Discussion; hvis dette ikke er Tilfældet, saa har det ærede Medlem Ordet.

Flensborg: Jeg skal indfranke mig til at sige, at naar flere Uttringer, som ere faldne under Sagens 1ste Behandling, ere gaaede ud paa at constatere, at vor Betænkning var klart, udførligt og grundigt affattet, at Resultaterne vare tydeligt, udførligt og nøiagtigt documenterede, maa det blive en Bisag, hvem vi have henvendt os til, for at indhente Oplysninger om locale Forhold, som vi ikke selv kunde have nogen fuldstændig Kundskab om. Er det saaledes, at Præmisserne overbevise om, at Resultatet er det rigtige, forekommer det mig, at dette maa være Enhver nok. Hvad det Endringsforslag, som vi have tilladt os at stille, angaaer, skal jeg ikke opholde mig videre derved, da flere ærede Medlemmer i denne Anledning have havt Ordet, men jeg skal blot tillade mig at udhøve, at vi netop have troet, at imødekomme den ærede Finantsminister ved at stille dette Endringsforslag. Den høitærede Finantsminister har ytret, at naar Udvalgets Indstilling i Betænkningen blev tagen tilfølge, vil Sagen blive aldeles henlagt, Sagen vil standse, Regeringen vil komme i en høist uheldig Stilling til de 10 Mænd i Vestindien, og de 10 Mand ville ogsaa komme i en høist uheldig Stilling til Regeringen. Det var dette, som bevagede os til at fremkomme med vort Endringsforslag. Vi troede, at naar det høitærede Thing vilde billige dette, saa vilde Regeringen have noget at støtte sig til. Den uheldige Stilling,